

Dokunulmaz Değerler

– birinsan · 23 Mayıs 2012

Yüreğini bir sıkıntı bastı...

Zaten minicikti yüreği. Daha yeni yeni tanıyacaktı çevresini ve büyüdükçe daha cesur olacaktı. O güne kadar duymadığı bir sestü onu irkiltten. Sanki yer titriyordu. Annesinin yanında olsa bu kadar korkmayacaktı belki. Annesi çok cesurdu ve bu ormanı avucunun içi gibi bilirdi. O olsa söylerdi neler olup bittiğini.

Kendisini bir ağacın arkasına iyice gizledi. Korku ve merakla karışık, sesin kaynağına doğru bakmaya başladı. Hava karanlıktı, şafak henüz sökmemişti ama o görebiliyordu olup biteni. Üstelik, henüz erimemiş kar birikintileri de biraz aydınlatıyordu etrafı.

Sanki, yüzlerce ayaklı bir canavar yeri hançerleyerek ona doğru yaklaşıyordu. Sesler giderek artarken yerle gök birleşiverdi sanki. O güne kadar hep gökyüzünde gördüğü, o milyonlarca ışıktan bazıları, kopup gelmiş, ormanda dolaşıyordu.

Çok iyi saklanmış olması ona yeterince cesaret vermiyordu aslında. Her ne kadar yürek atışları iki katına çıksa da bu güne kadar hiç görmediği bu manzarayı kaçırmak istemiyordu. Bu ışıklı şeylerin yeri döverek geçişleri bittikten sonra koşarak gidip annesine ve kardeşlerine anlatacaktı olup biteni. Yüzlercesi geçip gitti önünden ışıklar saçarak. Merakı korkusunu iyice bastırdı. Gidip izlerine bakacaktı. Bunlar nasıl yaratıklardı öyle. Esinti ters olduğundan tam anlayamamıştı, kokuları neye benziyordu acaba... İyice uzaklaştılar. Ufaklık saklandığı yerden çıktı. Pür dikkat etrafı kontrol ederek ışıklıların geçtiği yerlere vardı. Geyik değil, kurt değil, domuz değil, hele kendi izi hiç değildi. Daha önce hiç görmemişti bu izleri ve bu kokuyu hiç duymamıştı. Hiç bu kadar kalabalık bir şey de görmemişti zaten... Dakikalarca inceledi izleri. Heyecandan kalp atışlarını kulak zarlarında hissediyor, hiç bir şey duymuyordu. Yavaş yavaş şafak söküyor, orman bütün güzelliğiyle kendini göstermeye başlıyordu. Neredeyse dalların arasında ışık dansları başlayacaktı. Tepesinde dolaşan bir şahinin çığılığı ufaklığı kendine getirdi. Telaşla koşmaya başladı. Kuşun çığılığı içine anlamsız bir endişe düşürdü. Koştı. Düştü. Yuvarlandı. Koştı...

Nefes nefese kaldı ama yol bitmek üzereydi. Annesi onun geldiğini hissetmiş olmalı ki endişeli ve temkinli gözlerle mağaranın önünde onun geldiği tarafı gözetliyordu. Uzaktan ufaklığı görünce ayağa kalktı ve sevinçten dans etmeye başladı. Kardeşleri de çıktı kapının önüne hasretle koklaştılar, oyunlar edip karlarda yuvarlandılar. Hepsinin gözlerindeki korku ve endişe yavaşça silinip yerini mutluluğa bıraktı. Ama yine de tedbiri elden bırakmamalı diye düşündü anne ayı ve yavrularını mağaraya soktu. Kimseler görmesin diye...

Hele o karanlıkta geçen kalabalık insan gurubu...

Anne ayı tekrar şefkatle yalayarak ufaklığa sordu:

- Sen nerelere kayboldun öyle? Bizi çok korkuttun. İnsanlar seni götürdü zannettik.

" Demek onlar insanmış " diye geçirdi içinden. Annesinin endişesine bakarak, çok büyük bir tehlike atlatmış oluşuna karar verip, onu daha çok üzmemek için olanları anlatmaktan vazgeçti. Ancak, o

yokken annelerinden, insanlar hakkında öğrendiklerini hava olsun diye anlatan kardeşlerine ağızlarının payını vermek için anlatacaktı elbet.

Anne ayı, insanların buralarda nadiren dolaştığını ama yılda sadece bir kez bu kadar kalabalık geldiklerini anlattı...

18 Mart olan o günü kendi tabiat takvimlerine işledi yavru ayılar. İnsanlar için önemli olan o gün onlar için de önemliydi artık. Ama onlar, insanların bu değerlerini çalıp ruhlara satacak bir oyunu hiç düşünmediler. İnsanları sıcak yuvalarından çıkarıp buralara getiren değerlerine saygı duyup o günlerde insanları rahatsız etmeme kararı aldılar.